

[Svend Erik Hovmand]

bæredygtig udvikling og inden for rammerne af en fortsat økonomisk vækst, som vi i Venstre betragter som meget afgørende.

Behnke (FP):

Overalt i Europa – eller måske nærmere bestemt i Østeuropa – går man i disse måneder væk fra centralisme og statsstyring. Millioner af folk kræver frihed og fri markedsøkonomi, selvbestemmelse og frihed til at vælge. At formulere og stille disse krav er efter min mening ganske naturligt, ja, det er vel nærmest fundamentale menneskerettigheder. Mange af de tidligere kommunistiske diktaturstater retter deres blik mod Vesteuropa og Skandinavien. Vi har i Danmark haft og vil få endnu flere besøg fra friheds- og demokratihungrende repræsentanter fra det nye Østeuropa. Hvad er det så, de kan erfare, når de kommer og besøger lille Danmark? De forslag, som regeringen har formuleret til denne debat, vidner i hvert fald om, hvor fastgroet regeringen er i den socialistiske tankegang. Forslagene viser, at målet ene og alene er at opnå centralisering og statsstyring. Man pakker ganske vist det hele ind i nyt glitrende papir, men som bekendt er ikke alt, der skinner, guld.

De fremlagte redegørelser er efter vores mening hverken guld eller guldæg. Regeringen indrømmer endda selv, at såvel grundlaget som løsningerne er meget usikre. Havde det så ikke været mere hensigtsmæssigt at holde sig til de ting, man kan være sikker på? For sådanne forhold er der rigeligt af inden for energiområdet.

Når vi i Fremskridtspartiet skal formulere en seriøs energipolitik, tager vi udgangspunkt i forhold, som ikke er usikre. Uanset hvor mange studieture fru Brundtland og andre socialister måtte foretage, så ændrer det ikke ved følgende fem kendsgerninger:

For det første: Danmark har en udlandsgæld på over 300 mia. kr., hvis eneste afdragsmulighed er forøget eksport af varer og tjenesteydelser. Eftersom der ikke opstår noget af intet, formår ingen virksomhed at udvide sin produktion eller opstarte ny produktion, uden at der indgår energi, mere energi. Det må derfor stå krystalklart for alle, der ønsker at afskaffe landets gæld, at energirationering er det værste, man kan foretage.

For det andet: Alle fremtidsorienterede forskningsinitiativer inden for energisektoren:

fusionskraft, rumbaserede solfangere, superledere osv. osv. bygger på anvendelse og produktion af elektricitet. De bygger på, at man på få store produktionssteder er i stand til at sikre både en prisbillig og en forsynings sikker energiplatform. At begrænse elforbruget og tvinge til opbygning af decentrale enheder er derfor det samme som at fornægte Danmarks deltagelse i de nye energimuligheder.

For det tredje: Danmark har begået tilstrækkeligt med fejltrin inden for energipolitikken. Først sagde man nej til den miljøvenlige atomkraft, så pålagde man kulanvendelse i stedet for olie, så sagde man nej til miljøvenlige og billige kul fra Sydafrika, så vedtog man naturgasskandaleprojektet, og nu vil man redde alle stumperne gennem endnu en fejl disposition.

Hvad har den danske befolkning dog gjort, siden den skal udsættes for alle disse ulykker?

For det fjerde: Det er da selvfølgelig både fornuftigt og prisværdigt, at vi anvender alternative energikilder i videst muligt omfang, men det må aldrig være tvang og offentlige tilskud, der bestemmer omfanget af den alternative energis udbredelse.

Konkurrencedygtighed, det frie forbrugsvalg og nulskatteyderfinansiering er de få overskrifter, som skal bestemme, hvorvidt en vindmølle, et biogasanlæg eller et halmfyr skal opstilles.

For det femte: Hele den danske energisektor trænger til at blive afstatificeret. I alt for mange år er det politikere og embedsmænd, der har styret vores energisektor. Resultatet har været hovsa på hovsa-styring, striber af fejl disponeringer, dårlig økonomi, unødigt besvær, tvang og ufrihed. Efter at have haft borgerligt styrede regeringer siden 1982 kunne man have forventet, at disse udsigtsløse tider var forbi, men nej, regeringen fremlægger i stedet det værste centralistiske, socialistiske makværk, der er set i mange år inden for energipolitikken.

I lang tid gik vi og undrede os over, at energiministerne ikke kunne få taget sig sammen til at komme med en plan for, hvordan naturgaskatastroferapporten fra november sidste år skulle følges op. Vi gik og ventede spændt på, hvordan regeringen agtede at løse den situation. Når vi nu ser de redegørelser, vi har til behandling i dag, er jeg lige ved at fristes til at sige: Bare regeringen dog ingenting havde gjort, for dette er bestemt ikke nogen god løsning på de problemer, der så krystalklart blev formuleret og præciseret i november måned.